

Sygn. akt III KO 29/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **Z. D.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 10 maja 2018 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa .../12, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 3 października 2011 r., sygn. akt II K .../11,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 14 marca 2018 r. do Sądu Najwyższego przekazany został przez Sąd Apelacyjny w L., wniosek Z. D. o wznowienie postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Z. pod sygn. II K .../11, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa .../12, z którego treści wynika, że zdaniem wnioskodawcy doszło do jego niesłusznego skazania za przestępstwo przez niego niepopołnione, ponieważ „brak było na niego dowodów w szczególności na nożu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Z. D. o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia

bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko-radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

Powołany wyżej przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Złożony przez skazanego wniosek o wznowienie jest jego trzecim wystąpieniem w tym przedmiocie. Pierwsze z postępowań, które prowadzone było przez Sąd Najwyższy pod sygn. III KO 99/12, po wydaniu przez wyznaczonego obrońcę z urzędu opinii o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie, zakończyło się – wobec nie uzupełnienia przez skazanego braku formalnego (art. 545 § 2 k.p.k.) osobiście sporządzonego wniosku – wydaniem zarządzenia na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. Tożsame rozstrzygnięcie zakończyło kolejne postępowanie prowadzone pod sygn. III KO 28/14.

Obecny wniosek skazanego odwołuje się wprawdzie do okoliczności, która nie podlegała merytorycznemu badaniu toku dotychczasowych postępowań wznowieniowych, a w szczególności nie była przedmiotem opinii obrońcy w sprawie III KO 99/12, rzecz jednak w tym, że podnoszony przez Z. D. fakt braku śladów jego linii papilarnych na nożu, którym zadane zostały pokrzywdzonemu śmiertelne obrażenia, nie ma charakteru nowości wymaganego przez art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. Powyższy fakt był znany orzekającemu w postępowaniu merytorycznym Sądowi Okręgowemu w Z. i stał się podstawą poczynionego przez ten Sąd ustalenia, że wszystkie rany stwierdzone na ciele P. R. zadane zostały

ostrokończystym i ostrym narzędziem przez współoskarżonego M. N. (s. 20 -21 uzasadnienia wyroku z dnia 3 października 2011 r., sygn. akt II K ../11). Ustalenie to podzielił Sąd Apelacyjny w L. odnosząc się do zarzutu związanego z oceną wyjaśnień Z. D., w tym faktu użycia noża wyłącznie przez M. N. (s. 15 uzasadnienia w wyroku z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa ../12).

W świetle powyższego nie może budzić wątpliwości, że podnoszony we wniosku o wznowienie fakt braku śladów linii papilarnych skazanego na będącym narzędziem zbrodni nożu, nie tylko pozostawał w polu widzenia obu orzekających w tej sprawie sądów, lecz wręcz został przez nie przyjęty, jako udowodniony zgodnie z wyjaśnieniami Z. D., że to nie on posługiwał się tym przedmiotem. Nie miało to wszelako przełożenia na tę część dokonanych wówczas ustaleń, co do strony podmiotowej czynu przypisanego ostatecznie wyżej wymienionemu w oparciu o inne szczegółowo wymienione w pisemnych motywach wyroków obu sądów okoliczności.

Brak cech nowości podnoszonego obecnie przez skazanego faktu skutkować musiał orzeczeniem, jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**

kc